

thinget ikke var et Overhus, at man aldrig havde hørt, at et Overhus havde negtet Finantsloven, og at det derfor — det maa jeg antage var Meningen — vilde være lettere for Ministeriet at undvære Landsthingets Understøttelse, end det er at undvære Folkethingets Understøttelse, gaar man ud fra en fuldstændig forkert Opfattelse af Forholdet. Landsthinget er ikke noget Overhus — det er sandt — men Grunden dertil er ikke den, at der i Landsthinget sidder andre Mænd end de, som man i daglig Tale pleier at kalde fine Folk; Grunden er den, at Regjeringen ingen forfatningsmæssig Indflydelse har paa Landsthingets Sammensætning og Afstemning. Jeg giver det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds Ret i, at man aldrig har hørt, at et Overhus har negtet Budgettet; jeg undersøger ikke, hvor vidt man har hørt, at et Underhus har gjort det, men jeg giver ham Ret i, at et Overhus aldrig paa den Maade har stillet sig i Modsetning til Regjeringen, og hvorfor? Fordi denne Modsetning ikke er tænkelig, idet Regjeringen, naar den er betænkt paa at gennemføre sine Lovforslag, ad forfatningsmæssig Vej kan skaffe sig en tilstrækkelig Indflydelse i Overhuset ved at undvære det enkelte Medlemmer, der er nødvendigt for at drive en bestemt Afstemning igennem, men Landsthinget er ikke noget Overhus, fordi det er et folkevalgt Kammer, og fordi Regjeringen ikke har nogen som helst forfatningsmæssig Udgang til at paavirke dets Afgjørelser. Sægt rigtigere end det, der blev sagt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, forekommer mig derfor det at være, der blev yttret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), da han bemærkede, at man under den nuværende Situation kunde gaa ud fra, at man, saaledes som Landsthinget var sammensat, vilde kunne være sikker paa, at den Regjering, som var i Overensstemmelse med Folkethinget, ikke vilde kunne komme ud af det med Landsthinget. Dette tror jeg er langt rigtigere, og jeg føler mig i alt Fald forvisset om, at denne Sætning i fuldeste Maade vil blive sand i dette Ordts allerdybeste Betydning, naar man tænker sig Regjeringen dannet ud af et kommende Folkethings Flertals Hjerte. Naar dette imidlertid bliver Tilfældet, forekommer det mig, at den samme eller en lignende Følelse af Hæderlighed, som efter Folkethingets Flertals Opfattelse maatte afholde den, som ikke var i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal, fra at paatage sig Dannelsen af en ny Regjering, ogsaa maa afholde et kommende Flertals Ledere fra at paatage sig en saadan Opgave, naar de maa sige sig selv, at de aldeles ikke vilde være i Stand til at gennemføre de Reformlovsforslag, for hvis Skyld Finantsloven nu skal negtes. Det, jeg her har sagt, er dog udelukkende sagt under de fra Folkethingets Flertals Synspunkt gunstigste Forudsætninger, nemlig, at denne ene

eller de flere Oplysninger, der forestaa, give det ærede Flertal forøget Styrke, og at Kongen, naar dette er sket, tager Hensyn dertil og forsøger at danne en ny Regjering ved at kalde det nævnte Flertals Ledere til Raadgivere. Det er dog muligt, at det ærede Flertal forregner sig i saa Henseende; det er muligt, at Kongen, selv efter at den første Forudsætning var sket, vilde finde det mest svarende med sin Pligt imod Fædrelandet at opfordre det nuværende Ministerium til at bevare sin Stilling, og en saadan Beslutning maatte da blive modtagen af Flertallet med den samme Urybødhed som enhver anden Beslutning, der fremkommer fra Landets ophøjede Chef. Det vilde da, for saa vidt Rigtigheden heraf skulde blive modsagt, være en Opgave for Flertallet at fremhæve, at Kongen ved at tage en saadan Beslutning, kun havde gjort, hvad han havde den fuldeste grundlovmæssige Ret til. Medens det saaledes forekommer mig at være uimodsigeligt, at den Negtelse af Finantsloven, som nu kan ventes at ville finde Sted, selv under de Forudsætninger, som jeg maa antage at være dem, der ere efter Flertallets Ønske, ikke vil kunne frembringe det Resultat, som Flertallet tilsigter, nemlig de paagjældende Lovforslags Gjennemførelse, tror jeg ogsaa, det er ligesaa klart, at den Vej, Flertallet er faldet ind paa, samtidig dermed vil være overmaade farlig for vor Udvikling. Jeg vil ikke for at begrunde dette sige, at den nuværende Regjering er den bedste, man kan faae; jeg vil endog gaa saa vidt at sige, at jeg vilde kunne tænke mig, — jeg vil gaa ud deraf i dette Øieblik — at den nuværende Regjering var en saadan, med hvilken man i mange Henseender havde Grund til at være misfornøjet; jeg vil tænke mig Muligheden af, at det var en slet Regjering; men da vil jeg sige, at en slet Regjering er bedre end ingen, da en Regjering er nødvendig, og at det er uforsvarligt at gjøre en Regjering umulig, naar man ikke har gjort sig Rede for, hvorledes den skal erstattes. Det er en Pligt, som erkjendes af Oppositionen i de Lande, fra hvilke man henter sine Exempler, og navnlig en Pligt, som i fuldeste Maade erkjendes der, hvor Parlamentarismen har udviklet sig, nemlig i England. Det falder ikke nogen engelsk Opposition ind at styrte en Regjering, forinden det nye Kabinet er saaledes sammensat, at det kun behøver Dronningens eller Kongens Bink for at træde til. Der er Forholdet det, at Valget med forfatningsmæssig Nødvendighed falder paa den, som er Leder af den seirende Opposition i Underhuset, og denne Leder har det da altid i sin Magt at føre Udviklingen rolig videre, netop fordi Overhuset ikke er et folkevalgt Kammer, men er et Kammer, paa hvis Afstemning Regjeringen, naar den vil, kan udøve en afgørende Indflydelse. Ganske anderledes derimod forholder det sig — hvad det vel maa være mig tilladt at henvise til,